

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. София, 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **14020** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.128, ал.1, т.6 от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от Б. В. Паунова, ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Столична община за присъждане на обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди, в размер на 784 /седемстотин осемдесет и четири/ лева, ведно със законна лихва, считано от 12.11.2018 г. до окончателното плащане.

Вредите според ищеца произтичат от незаконосъобразно Наказателно постановление № 228457 / 31.02.2014 г. на Заместник Кмет на Столична община, отменено с Решение от 07.06.2018 г. на Софийски районен съд, НО, 1 състав по н.а.х.д. № 20834 / 2016 г., оставено в сила с Решение № 6588 / 12.11.2018 г. на Административен съд София – град, IV КС по к.н.а.д. № 7476 / 2018 г., и се изразяват в следното: 172 лв. – пълно погасяване на задължение по изп.д. № 20168380407364 на ЧСИ Б., вкл. платена глоба по наказателното постановление – 100 лв., както и неолихвяеми суми в общ размер на 72 лв. по точки 1, 3, 5 и 26 от ТТР към ЗЧСИ; 12 лв. преписи по изп.д. № 20168380407364; 300 лв. адвокатски хонорар по н.а.х.д. № 20834 / 2016 г. и 300 лв. адвокатски хонорар по к.н.а.д. № 7476 / 2018 г.

Ищцата, чрез адв. Паунова, сочи, че направените от нея разходи са пряка и непосредствена последица от издаденото постановление. Моли съда да уважи иска,

като осъди ответника сумите да бъдат възстановени, ведно с лихвите от датата на отмяна на наказателното постановление. Иска и присъждане на разноски.

Ответникът, Столична община, чрез юрк. Ц., оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Моли съда да остави иска без уважение.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковата претенция е основателна и доказана и искът следва да бъде уважен.

Искът е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ.

Разгледан по същество, той е и ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН.

Административен Съд С. - град, II отделение, 35 състав, като взе предвид направените твърдения и възражения и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ, обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата / общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца / по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл. 144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищцата) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2 / 2014 г. от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища.

Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административна наказателна компетентност, законово, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В процесния случай, по делото не е спорно, че е издадено Наказателно постановление

№ 228457 / 31.02.2014 г. на Заместник Кмет на Столична община, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ищцата, като ѝ е наложена имуществена санкция в размер на 100 лв.

Не е спорно и, че наказателното постановление е отменено с Решение от 07.06.2018 г. на Софийски районен съд, НО, 1 състав по н.а.х.д. № 20834 / 2016 г., оставено в сила с Решение № 6588 / 12.11.2018 г. на Административен съд София – град, IV КС по к.н.а.д. № 7476 / 2018 г.

С горното са изпълнени първите две предпоставки от фактическия състав.

По отношение на другите две предпоставки, а именно наличието на претърпени от ищцата имуществени вреди и причинната връзка между тях и незаконосъобразното наказателно постановление, съдът приема следното:

Доколкото вредите имат различен характер и произход, то те следва да се обсъдят поотделно, като същите съдът, с оглед изложеното в исковата молба, подрежда по следния начин:

На първо място, се претендира заплащане на вреди, в размер на 100 лв., представляващи недължимо платената от ищцата глоба по отмененото наказателно постановление.

На второ място, иска се възстановяване на направените от ищцата разходи, във връзка с образувано изпълнително дело № 20168380407364 на ЧСИ Б. и събрани от него суми по изпълнението, а именно 72 лв. неолихвяеми сумо по точки 1, 3, 5 и 26 от ТТР към ЗЧСИ, както и 12 лв. за издаване на преписи по изпълнителното дело.

На трето място, претендира се и обезщетение за вреди, представляващи направените от ищцата разходи във връзка с отмяната на НП, а именно в хода на съдебното му оспорване, в размер на 300 лв. адвокатски хонорар по н.а.х.д. № 20834 / 2016 г. и 300 лв. адвокатски хонорар по к.н.а.д. № 7476 / 2018 г.

Вреди, в размер на 100 лв., представляващи недължимо платената от ищцата глоба по отмененото наказателно постановление са реално настъпили за нея. Заплащането ѝ е доказано с представеното по делото платежно нареждане от 24.11.2016 г.

Несъмнена е причинната връзка между незаконосъобразното наказателно постановление и претърпяната от ищцата имуществена вреди, в размер на платената по НП глоба.

Причинна връзка е налице винаги, когато един юридически факт или съвкупност от факти пораждат друг факт или друга група факти. При отговорността по чл. 4, във вр. с чл. 1 ЗОДОВ това означава незаконосъобразната дейност на административния орган да породи вредоносен резултат. И обратното, няма причинна връзка, ако резултатът пак би настъпил независимо от незаконосъобразния акт на административния орган.

В разглеждания случай имуществената вреда, включваща платената глоба, е типична, нормално настъпваща последица от наказателното постановление, и в този смисъл пряка и непосредствена последица от него.

Тук е мястото да се обсъди въпросът дали в закон или указ е предвиден специален начин за обезщетяване на ищцата, когато с оглед чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ този закон се явява неприложим.

Ищцата е заплатила глоба по наказателно постановление, издадено от Заместник Кмет на Столична община.

Глобата е публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК. Поради отмяната на наказателното постановление тя се явява платена на отпаднало

основание, т.е. недължимо платена.

В чл. 30 от Закона за събиране на държавните вземания (отм., бр. 26 от 26.03.1996 г., в сила от 26.06.1996 г.) е бил уреден начинът на връщане на недължимо платени или събрани държавни вземания, но след отмяната на този закон нито в следващия ЗСДВ, нито в ДПК или ДОПК има норма, аналогична на горната.

Съгласно чл. 128, ал. 1, пр. 1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. В обхвата на чл. 128, ал. 1 ДОПК не се включват всички публични задължения по чл. 162, ал. 2 ДОПК. По реда на чл. 129 във вр. с чл. 128 ДОПК се прихващат и възстановяват само недължимо платените глоби, наложени и събирани от органите по приходите. В противен случай би се стигнало до това органите по приходите да извършват възстановяване и прихващане на задължения, които те не са компетентни да установяват, което би значело да навлязат в компетентността на други органи. В този смисъл е Решение № 8145 от 4.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 6839/2015 г., VII о.

Не се установява да има регламент за възстановяване на недължимо платени глоби по сметка на Столична община, както примерно МВР е приело указания за възстановяване на средства, внесени за погасяване на задължения за нарушения по Закона за движение по пътищата /ЗДвП/. Глобите по ЗДвП постъпват във Фонда за безопасност на движението, създаден с § 1, ал.4 от ДР на ЗДвП и съгласно чл.7 от Наредбата за условията и реда за управление на средствата от ФБД този фонд се управлява от министъра на вътрешните работи, да който следва да се отправи искането за възстановяване на недължимо платените глоби по ЗДвП.

Доколкото по отношение на процесната глоба няма ред за възстановяване, когато същата е недължимо платена, както за сочените по-горе, то следва да се приеме, че единственото средство за защита на ищцата остава възможността по реда на ЗОДОВ да претендира обезщетение за вреди в размер на нейния размер.

Доколкото, както бе посочено по-горе, извършването на разходите за заплащане на недължимо платената глоба в размер на 100 лв. е доказано, то следва тази сума да се включи в претендираното от ищцата обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразното НП.

По отношение на включените в размера на обезщетението суми, представляващи разноски във връзка с образуваното изпълнително дело № 20168380407364 на ЧСИ Б. и събрани от него суми по изпълнението, а именно 72 лв. неолихвяеми сумо по точки 1, 3, 5 и 26 от ТТР към ЗЧСИ, както и 12 лв. за издаване на преписи по изпълнителното дело, обаче съдът приема следното:

Тези разходи са направени от ищцата като събрани от частния съдебен изпълнител суми във връзка с образуваното от него изпълнително производство за съборане на недължимо платената глоба. Следва да се обърне внимание, че е налице образувано изпълнително производство по изпълнително основание, което не е било влязло в сила и отговорността е на съдебния изпълнител да провери това обстоятелство, преди да пристъпва към каквито и да е действия, във връзка с които са направени разходите от ищцата.

Редът за търсене на отговорност от частен съдебен изпълнител, какъвто е процесния

случай е по чл.74 от Закона за частните съдебни изпълнители, а на държавен съдебен изпълнител – по чл.299, ал.1 от АПК.

Тук следва да се отбележи, че предметът, съответно и ответникът по иска се определя от ищеца, като доколкото той е посочил като такъв Столична община, а не ЧСИ, то искът е допустим, но неоснователен в частта му за вредите, причинени на ищцата при образуването на изпълнително дело № 20168380407364 на ЧСИ Б. и събрани от него суми по изпълнението, в размер на 72 лв. по точки 1, 3, 5 и 26 от ТТР към ЗЧСИ и 12 лв. за издаване на преписи по изпълнителното дело, но търсени от ищцата като причинени от незаконосъобразно наказателно постановление, издадено от заместник кмет на Столична община, предвид липсата на пряка и непосредствена причинна връзка между тях и постановлението.

Накрая, съдът счита за доказани претърпените от ищцата имуществени вреди, в размер на платения адвокатски хонорар във връзка с оспорване на наказателното постановление.

В кориците на н.а.х.д. № 20834 / 2016 г. на СРС е приложено пълномощно с Договор 04.12.2017 г. между Б. В. Паунова и адв. С. Паунова за обжалване на наказателното постановление и представителство пред СРС, като е договорено и платено в брой възнаграждение в размер на 350 лв.

В кориците на к.н.а.д. № 7476 / 2018 г. също е приложено пълномощно с Договор 14.07.2018 г. между Б. В. Паунова и адв. С. Паунова за изтогвяне на касационна жалба и представителство пред АССГ, като е договорено и платено в брой възнаграждение в размер на 300 лв.

При горните доказателства, съдът приема, че по повод обжалване на издаденото НП ищецът реално е извършил разходи за адвокат в размер на 650 лв. за двете инстанции. Доколкото съдът не може да присъди повече от поисканото от ищцата, то следва искът в чази мя част да се уважи до пълния предявен размер от 600 лв. за адвокатски хонорар.

Наличието на релевантната за спора причинна връзка е възприето с Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОС на ВАС, според което "при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон".

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Гражданските съдилища и Върховният касационен съд безпротиворечиво приемат като пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ и платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на т. т. 1-7 на ал. 1 на чл. 2 от ЗОДОВ, макар и адвокатската защита да не е задължителна.

По изложените съображения, съдът следва да уважи предавания от Б. В. Паунова иск срещу Столична община за присъждане на обезщетение за

претърпени от нея имуществени вреди, до размер от 700 лв., представляващи 100 лв. недължимо платена глоба по отменено Наказателно постановление № 228457 / 31.02.2014 г. на Заместник Кмет на Столична община и 600 лв. адвокатски хонорар по н.а.х.д. № 20834 / 2016 г. и по к.н.а.д. № 7476 / 2018 г., и да отхвърли иска за сумата от 84 лв., представляващи разходи по изпълнително дело № 20168380407364 на ЧСИ Б..

С оглед основателността на главния иск, съединеният акцесорен иск за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение е основателен и следва да бъде уважен.

Поради доказаност на основната претенция, доказана се явява и акцесорната такава за присъждане на законната лихва върху сумата от 700 лв. Лихвата върху присъденото обезщетение следва да бъде присъдена от датата на влизане в сила на отменителното решение на съда, която в случая е 12.11.2018 г., както е поискана, до окончателното изплащане. Съгласно чл. 86 ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, а съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. Задължението по чл. 86 от ЗЗД във връзка с чл. 84, ал. 3 от ЗЗД има акцесорен характер и е обусловено от наличието на главно задължение, каквото безспорно е налице по делото. Законната лихва върху тази сума с оглед т. 4 от ТР по ТД№ 3/2004г. на ОСГК на ВКС се дължи от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Даденото с посоченото тълкувателно решение разрешение е приложимо и към настоящата хипотеза.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, предвид уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, които са от 500 лева адвокатски хонорар, платени в брой, съгласно представения в о.з. Договор от 03.07.2020 г. и 10 лева заплатена държавна такса.

Няма направеното възражение от ответника за прекомерност на платения адвокатски хонорар.

Разноските, предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ, съдът следва да присъди като адвокатски хонорар, съразмерно с уважената част на иска / която е 700 лв./, т.е. в размер на 446 лв., и държавна такса, подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер от 10 лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София - град, II отделение, 35 състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. В. Паунова обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди, в размер на 700 /седемстотин/ лева,

ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.11.2018 г. до окончателното ѝ плащане, и **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от 84 /осемдесет и четири/ лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. В. Паунова разноси по делото в размер на 456 /четиристотин петдесет и шест/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: